

L2A1

Teksti: SJA Sihvola

Heinäkuussa 1955 Australia tilasi 120 paksupiippuista FALO:a FN:ltä, joita oli aikaisemmin tilannut testattavaksi myös Englanti ja Kanada. Maat olivat kiinnostuneita ajatuksesta valmistaa näitä 20 000 kpl Englannissa. Koemallin nimeksi tuli FN T48E1. Mallinimi johtui parhaillaan käynnissä olevista testeistä uudeksi USA:n palvelusaseeksi. Englantilaiset ajattelivat aseesta seuraajaa Brenille.

Englantilaiset kuitenkin jäädyttivät omat suunnitelmansa FALO:n suhteen, kun he ottivat käyttöönsä toisen FN:n tuotteen: MAG-56:n nimellä L7A1. Kanadalaisten mielestä tällaiselle pikakiväärille olisi käyttöä, vaikka englantilaiset hylkäsivätkin ajatuksen. Uusi L2A1 erosi ulkonäöltään huomattavasti esikuvastaan FALO:sta, jota ostettiin mm. Peruun ja Israeliin. Kanadalaisen C2:n tuotanto alkoi vuonna 1958.

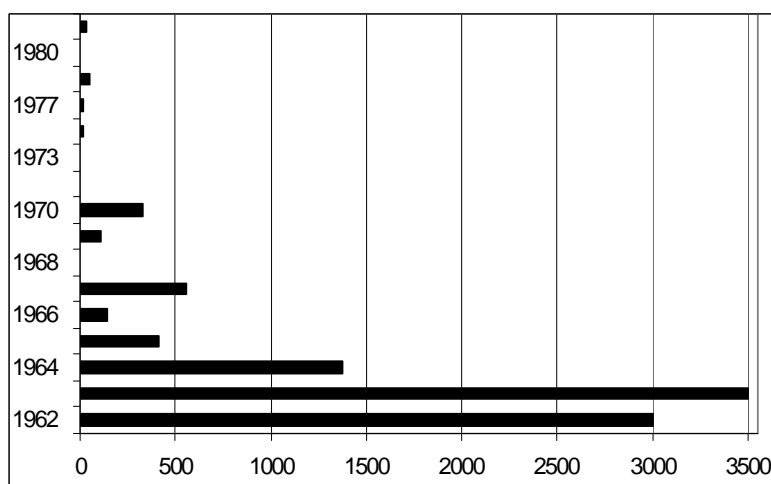
L2 on identtinen C2:n kanssa, ainoat erot ovat C2:n mahdollisuus lataamiseen patruunasiteilla ja rungon merkinnät. L2:n kannen päälle asennettiin kanadalais-

ten kanteen kiinnittyvä 1 000 metriin yltävä takatähkin. Australialaiset eivät näitä juurikaan valmistaneet vaan ne tuotiin Kanadasta.

Joihinkin Lithgowin valmistamiin L2A1:iin asennettiin normaali L1A1:n takatähkin. Näistä suurin osa (n. 500 kpl) vietiin Singaporeen 1962 – 1970.

Tuotanto

L2A1:n suunnittelutyö aloitettiin vuonna 1960 ja ensimmäiset prototyyppiaseet olivat valmiina vuoden 1961 keskivaiheilla. Varsinainen valmistus alkoi vuonna 1962. L2A1:stä valmistettiin yhteensä 9 557 kpl. Aseita valmistettiin ja toimitettiin useisiin maihin Australian lisäksi: Barbados, Brunei, Ghana, Intia, Jamaika, Malaiji, Mauritius, Uusi-Seelanti, Singapore, Tangajika, Trinidad, Uganda ja Sambia.

Vuosittaiset tuotantomäärät

Ominaisuudet

Rifle 7,62mm Automatic L2A1

Kaliiperi: 7,62x51 NATO

Toimintaperiaate: sarjatulta ampuva, lyhytiskuisella kaasumännällä toimiva, kääntyvällä sulkukappaleella

Tulinopeus: 650 – 750 lauk./min

Piippu: 533 mm (21”), 6 oikealle kiertyvää rihlaa, rihlannousu 1/12”

Lipas: 0,26 kg, 20 patruunaa

Kokonaispituus: 1135 mm

Kokonaispaino: 7,7 kg

L2A1:n erot L1A1:een ovat:

- paksumpi piippu
- taittavat etujalat, joissa on taitettuna kädensijana toimivat puulistat.
- erilainen takatähtäin kannessa
- 30 patruunan lipas
- erilainen kaasuportti, jossa myös kiinnitys etujaloille
- erilainen kantokahva painopisteen muutoksen vuoksi

Aseen tyyppimerkintä, ”RIFLE 7,62mm AUTOMATIC L2A1”, on merkitty ylärunгон vasemmalle puolelle, kuten L1A1:ssäkin. Tuotannon loppuvaiheen aseissa sanat ”AUTOMATIC” ja ”L2A1” ovat vaihtaneet keskenään paikkaa. Sarjanumerossa on yksi numero vähemmän kuin L1A1:ssä. Liekinsammuttimen ollessa samanlainen kuin L1A1:ssä sopii normaali L1A2 –pistin aseeseen. Aseiden kansiin oli merkitty aseiden sarjanumero johtuen kannessa sijaitsevasta tähtäimestä. Näin taattiin tähtäimen toimivuus.

Useimpiin Malaijiin toimitettuihin kivääreihin asennettiin suujarrut, pienikokoisempien aseiden käyttäjien takia. Aseissa oli yleensä myös lyhyet perät.

Australian armeija kohtasi ongelmia 30 patruunan lippaan kanssa. Lippaan pituus vaikeutti ampumista makuuasennossa tietynlaisessa maastossa. Huomattiin myös, että täysinäisen lippaan paino rasitti asetta ja lipasta (lippaan salpa yms.) liikaa. Tämä aiheutti sitten usein toimintahäiriöitä. Asetta käyttäneet sotilaat kutsuivatkin aseiden toimintaa sanoilla ”pang, pang, click”, koska ase teki usein häiriön joka kolmannella patruunalla. Monesti häiriöiden ilmaannuttua, korvattiin lip-

paat tavallisilla L1A1:n 20 patruunan lippailla, jotka toimivat häiriöttä.

L2A1:n tehtävänä oli toimia sarjatulta ampuvana tukiasena, jossa suurin osa osista oli vaihtokelpoisia palveluskiväärin (L1A1) kanssa. Ase poistettiin ensilinjan käytöstä 1980-luvun alussa.

Käyttökokemuksia

Kuten jokaisessa aseessa, myös L2A1:ssä oli omat puutteensa. Asetta arvosteltiin epämiellyttäväksi ampua sarjatulella. Johtuen pitkistä etujaloista ja perän huonosta suhteesta piippuun, asetta oli vaikea hallita. Havaittiin, että vaikea hallinta ja kova rekyyli johtuivat lähinnä perästä, tähtäimistä ja aseiden suunnittelusta.

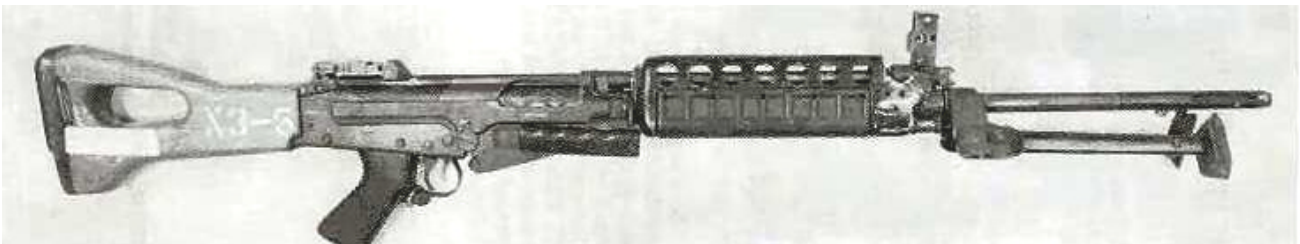
Tarkkuus, etenkin pidemmillä matkoilla, ei täyttänyt aseelle määriteltyjä vaatimuksia. Myöskin latausjärjestelmän (kaasuportin) kanssa oli ongelmia. Aseen 30 patruunan lippaan aiheuttama lisäpaino ei miellyttänyt käyttäjiä. Etujalatkin tuottivat ongelmia, koska ne eivät pysyneet kunnolla paikallaan ollessaan taitettuna.

Suljetulta lukolta ampuvalla sarjatuliaseella tulee myös piipun kuumentuminen ongelmaksi. Käyttäjät huomasivat nopeasti, että piipun kuumentuessa myös piippua lähellä oleva virityskahva kuumentui nopeasti, joten sitä oli vähintäänkin epämiellyttävä käyttää aseiden käydessä kuumana.

Vuonna 1963 aloitettiin aseiden seuraajan suunnittelu-työ. Tämä F2A2 –kivääri ei kuitenkaan koskaan siirtynyt sarjatuotantoon.

Kuten L2A1:n valmistusmääristä voidaan päätellä, ei ase täyttänyt sille asetettuja vaatimuksia. On melkein mahdoton yhtälö valmistaa pitkää kiväärin patruunaa ampuvaa asetta, joka olisi samalla kevyt ja tulivoimainen sekä helposti hallittava.

Ase oli Australiassa pääasiassa laivaston käytössä.

F2A2